

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności konkretnego wpisu grupy czterech związków obejmujących węglan niklu — czystego węglanu niklu, hydroksywęglanu niklu i dwóch innych związków (zwanymi dalej „węglanami niklu”) — do dyrektywy Komisji 2008/58/WE⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie trzydziestego DPT”), stanowiącej dostosowanie do postępu technicznego („DPT”) dyrektywy 67/548/EWG⁽²⁾ (zwanej dalej „dyrektywą dotyczącą substancji niebezpiecznych”).

Skarżące twierdzą przede wszystkim, że zmieniona klasyfikacja węglanów niklu nie jest oparta na obowiązujących kryteriach prawnych. Ich zdaniem zmieniona klasyfikacja węglanów niklu jest sprzeczna z wymogami dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych, ponieważ nie została poparta danymi i nie stanowi dostosowania do postępu technicznego. Przeciwnie, skarżące twierdzą, że Komisja zmieniła klasyfikację węglanów niklu w oparciu o ocenę ryzyka węglanów niklu przeprowadzoną dla innych celów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 793/93⁽³⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie oceny ryzyka”). Skarżące twierdzą także, że Komisja oparła się w szczególności na oświadczeniu w sprawie zastosowania odstępstwa, w którym cztery niezależne spółki, włączając w to skarżące, wniosły o zezwolenie na nieprzeprowadzanie niektórych badań wymaganych na mocy rozporządzenia w sprawie oceny ryzyka. Zdaniem skarżących oświadczenie to nie zawierało żadnych informacji mogących uzasadniać zmiany w klasyfikacji węglanów niklu zawartej w dyrektywie w sprawie trzydziestego DPT

W związku z tym skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności dwóch odrębnych aktów Komisji Europejskiej:

- zmienionej klasyfikacji węglanów niklu w pozycji 028-010-00-0 w załączniku F do dyrektywy w sprawie trzydziestego DPT;
- decyzji Komisji o posłużeniu się oświadczeniem w sprawie zastosowania odstępstwa złożonym przez skarżące na podstawie rozporządzenia w sprawie oceny ryzyka, jako podstawą do wpisu zaskarżonej pozycji.

Na poparcie swoich żądań skarżące twierdzą, że zaskarżone akty nie są zgodne z wymogami dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych z następujących powodów:

- a) zaskarżone akty nie spełniają szczegółowych kryteriów oraz wymogów w zakresie danych naukowych dla klasyfikacji w poszczególnych klasach zagrożenia zgodnie z załącznikiem VI do dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;
- b) przyjmując zaskarżone akty Komisja nie wzięła pod uwagę charakterystycznych właściwości węglanów niklu w kontekście zwykłego obchodzenia się z nimi i zwykłego używania zgodnie z wymogami dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;
- c) zaskarżone akty nie stanowią dostosowania dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych do postępu technicznego i jako takie nie mają podstawy w prawie wspólnotowym;
- d) przyjmując zaskarżone akty i opierając zaskarżony wpis na ocenie ryzyka węglanów niklu na gruncie rozporządzenia w sprawie oceny ryzyka, zamiast stosować art. 4 oraz kryteria klasyfikacji z załącznika VI Komisja przekroczyła zakres swych uprawnień przysługujący jej zgodnie z dyrektywą dotyczącą substancji niebezpiecznych.

Ponadto skarżące twierdzą, że nieważność zmienionej klasyfikacji węglanów niklu w dyrektywie w sprawie trzydziestego DPT należy stwierdzić, ponieważ Komisja nie podała powodów, na których zmiana została oparta, jak tego wymaga art. 253 WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2008/58/WE z dnia 21 sierpnia 2008 r. dostosująca po raz trzydziesty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. L 246, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 196, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje (Dz.U. L 84, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2008 r. — Telekomunikacja Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-533/08)

(2009/C 44/95)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Telekomunikacja Polska SA (Warszawa, Polska) (pełnomocnicy: H. Romańczuk, M. Modzelewska de Raad i S. Hautbourg, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 4997 z dnia 4 września 2008 r., nakazującej przedsiębiorcy Telekomunikacja Polska S.A. oraz wszystkim przedsiębiorcom bezpośrednio lub pośrednio przez nią kontrolowanym podporządkowanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Rady nr 1/2003⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 4997 z dnia 4 września 2008 r., nakazującej przedsiębiorcy Telekomunikacja Polska S.A. oraz wszystkim przedsiębiorcom pośrednio lub bezpośrednio, całkowicie lub częściowo przez nią kontrolowanym podporządkowanie się kontroli, zgodnie z art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Rady nr 1/2003, w ramach postępowania sprawie domniemanego stosowania praktyk niezgodnych z art. 82 WE w sektorze komunikacji elektronicznej.

Skarżąca podnosi następujące zarzuty na poparcie swojej skargi:

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem obowiązku prawidłowego uzasadnienia przewidzianego w art. 253 WE oraz art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Rady nr 1/2003. W tym zakresie skarżąca zarzuca Komisji, że nie wykazała ona w sposób satysfakcjonujący, że jest w posiadaniu informacji i dowodów, na podstawie których można w sposób racjonalny domniemywać popełnienie przez skarżącą zarzucanego jej naruszenia. Ponadto, zdaniem skarżącej, decyzja Komisji nie określa wystarczająco precyzyjnie faktów, które Komisja zamierzała zbadać w trakcie kontroli. Skarżąca twierdzi również, że Komisja naruszyła obowiązek określenia w zaskarżonej decyzji istotnych cech naruszenia zarzucanego skarżącej.

Po drugie, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ Komisja nie wybrała, zdaniem skarżącej, sposobu przeprowadzenia postępowania, który byłby najmniej uciążliwy dla skarżącej.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie zagwarantowała skarżącej prawa do obrony, w szczególności w związku z naruszeniami podnoszonymi przez skarżącą w stosunku do zaskarżonej decyzji w zarzucie pierwszym. W związku z powyższym skarżąca podnosi, że nie miała możliwości jednoznacznego określenia, jakie praktyki były przedmiotem kontroli Komisji i w konsekwencji prawidłowej oceny, czy i w jakim zakresie kontrola jest uzasadniona ani ciążącego na niej obowiązku współpracy z Komisją w trakcie kontroli.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2008 r. — Granuband BV przeciwko OHIM OHMI — Granuflex Ipari és Kereskedelmi (GRANUFlex)

(Sprawa T-534/08)

(2009/C 44/96)

Język skargi: *niderlandzki*

Strony

Strona skarżąca: Granuband BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Ellens)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Strona postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Granuflex Ipari és Kereskedelmi Kft (Budapeszt, Węgry)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 15 września 2008 r., wysłanej w dniu 24 września 2008 r., lub jej zmiana z powodu naruszenia przepisów art. 52 ust. 1 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Graficzny znak towarowy GRANUFLEX dla towarów z klas 17, 19 i 27 — wspólnotowy znak towarowy nr 943118

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Granuband B.V.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Granuflex Ipari és Kereskedelmi Kft.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Nazwa handlowa GRANUFLEX dla towarów i usług z klas 17, 19, 27 i 37

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania skarżącej

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2008 r. — Etimine i Etiproducts przeciwko Komisji

(Sprawa T-539/08)

(2009/C 44/97)

Język postępowania: *angielski*

Strony

Strona skarżąca: Etimine SA (Bettembourg, Luksemburg) oraz Ab Etiproducts Oy (Espoo, Finlandia) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków przez stwierdzenie nieważności pozycji z Załącznika 1 G do zaskarżonego aktu w odniesieniu do następujących substancji:
 - kwas borowy; kwas borowy, w stanie surowym,
 - tritlenek diboru, tlenek boru,